

Αφιέρωμα από καρδιάς για τον Στέλιο Πισή

Δάσκαλος ευψυχίας, υπόδειγμα τόλμης και πρότυπο αυτάρκειας

Της ΜΙΡΕΤΤΑΣ ΣΤΑΥΡΙΝΙΔΟΥ

Δευτέρα, 13 Νοεμβρίου. Μόλις έχω επιστρέψει στο σπίτι μετά από μια μουσική παράσταση-αφιέρωμα που ακούει στο γενικό τίτλο “Υπέρβαση”. Πολυδιάστατος ο όρος εξακτινώνεται σ’ ένα εύρος εννοιών και διεισδύει σε ένα βάθος απροσμέτρητο. Με τον τίτλο αυτό είχε κυκλοφορήσει το 1999 ο δεύτερος δίσκος του τιμωμένου προσώπου, του μεγάλου καλλιτέχνη, του υπέροχου ανθρώπου, του απαρομοίαστου μαχητή της ζωής, του Στέλιου Πισή.

Δεν πιστεύω να υπάρχει πια άνθρωπος στην Κύπρο που να μην ξέρει το όνομά του, αν όμως κάνω λάθος λυπάμαι γι’ αυτόν, όποιος και να ’ναι. Βλέπετε ο Στέλιος Πισής είναι μια προσωπικότητα ξεχωριστή, μια περίπτωση ιδιάζουσα, ένας νεαρός τόσο άτυχος και τόσο απίστευτα τυχερός... Ένας νέος άνδρας καθηλωμένος στο κρεβάτι που έχει όμως τόσο απογειωθεί που κανείς δεν μπορεί να τον φτάσει.

Προικισμένος από τη φύση με τόση μουσικότητα και τέτοιο ταλέντο, έχει κάνει περιώνυμους καλλιτέχνες, όπως ο Νταλάρας, προσωπικότητες όπως ο Μιχάλης Κακογιάννης και Πανεπιστημιακούς όπως ο Ανδρέας Χαραλάμπους, να μιλούν γι’ αυτόν με εγκώμια. Σφραγισμένος από τη δωρεά του Θεού δίνει μαθήματα σε κάθε αρτιμελή όχι εγκαρτέρησης αλλά ελπίδας, αισιοδοξίας και αγωνιστικότητας, γι’ αυτό και δεν υπήρξε τυχαία η βράβευσή του στο Μέγαρο Μουσικής στην Αθήνα, με το “Βραβείο Θέλησης”, μέσα στα πλαίσια του θεσμού “Leaders of the Year”. Έχουν τόσα πολλά κοινοτοπία. Δεν μπορώ όμως αλλιώς να διοχετεύσω όσα με συγκλονίσανε απόψε, σ’ αυτή τη συναυλία που διοργάνωσε και που την τιμά ιδιαίτερα γι’ αυτό, η ΑΤΗΚ με υποστηρικτές το Υπουργείο Παιδείας και άλλους φορείς. Μια συναυλία που τα έσοδά της προσφέρονται στο Σύνδεσμο Μυοπαθών Κύπρου. Το Δημοτικό Θέατρο Στροβόλου κατάμεστο από ανθρώπους που δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τη συγκίνησή τους, όταν είδαμε στην οθόνη τον Στέλιο με τον αναπνευστήρα, ξαπλωμένο και ακίνητο, με μια αταραξία και μια γαλήνη στο πρόσωπό του που καθήλωνε, έχοντας στο χέρι το ποντίκι του computer του, το εργαλείο του που μ’ αυτό συνθέτει τη μουσική του γράφοντας μία-μία τις νότες. Θα μπορούσε ο καθένας να νιώσει οίκτο αλλά μόνο μέχρι να τον ακούσει να μιλά, για όλα, για το έργο του, για τις εμπνεύσεις του, για τα οράματα του, να ευχαριστεί όλους τους συντελεστές της εκδήλωσης και μαζί την υπέροχη οικογένειά του, γονείς και αδέρφια ξεχωριστά, να στέλλει ευχές στο ακροατήριο. Και τό-

τε οι παλάμες λύνονται σ’ ένα δυνατό και παρατεταμένο χειροκρότημα που ομοιό του έχω χρόνια ν’ ακούσω. Απ’ εκείνη τη στιγμή οποιοδήποτε άλλο συναίσθημα παραμερίζει, υποχωρεί και τη θέση τους παίρνει ένας υπέρτατος θαυμασμός για εκείνον και μια πανάθλια ντροπή για μας. Να ’ναι ο Στέλιος δάσκαλος ευψυχίας, υπόδειγμα τόλμης, πρότυπο αυτάρκειας και να ’μαστε όλοι εμείς οι υγιείς, ανθρωπάκια που όλο θέλουν, γκρινιάρηδες που όλο μεμψιμοιρούν, απελπισμένοι που όλο και λιποψυχούν. Αλλά εκεί που ο Στέλιος αποθεώνεται είναι όταν συνθέτει μουσική, όποιου είδους, ελαφρά, λαϊκή, μα κυρίως ορχηστρική. Μια υπέροχη Κρατική Ορχήστρα με έναν υπέροχο μαέστρο, τον Σπύρο Πίσουνο την παίρνει και την κάνει μελωδία αγέλων, άγγιγμα ψυχής. Οι ακροατές ακίνητοι σαν αγάλματα. Οι εικόνες που προβάλλονται σε οθόνη και που συνοδεύουν τη μουσική, μας ταξιδεύουν σ’ άλλες σφαίρες...

“Υπέρβαση”! Ο Στέλιος έχει υπερβεί πράγματι ό,τι καθλώνει, ό,τι σκιάζει την ψυχή, ό,τι παγιδεύει. Μετεωρίζεται ανάμεσα στο Θεό και τους αγγέλους, ανάμεσα στο καλό και στο όμορφο, πέρα από την ύλη, πέρα από καθετί σκοταδερό και πλάνο. Ξεπερνά τα όριά του, το φόβο του, την αρρώστια του, βρίσκει “πάρθυρο στο φως” και μας στροβιλίζει με το “βαλς της ελπίδας”. Έχει πετάξει ψηλά ο Στέλιος, ελεύθερος από τα δεσμά του και έχει συνεπάρει κι εμάς. Έστω για λίγο, έστω γι’ απόψε γνωρίσαμε τον κόσμο του. Από αύριο εμείς σκυμμένοι και γονατισμένοι σ’ επιταγές αλλότριες, εκείνος σταθερά εκεί, ψηλά...

Κι ακολουθεί το δεύτερο μέρος του προγράμματος με τραγούδια, σε στίχους μοναδικούς που συγκλονίζουν, γραμμένους από φίλους του αλλά κυρίως από τον ίδιο το Στέλιο, άλλο ένα δείγμα του σύνθετου ταλέντου του και του ψυχικού του πλούτου, καθώς και από τον

πατέρα του, τον Κλείτο Πισή, ένα γονιό περήφανο, ένα γονιό - βράχο που του γράφει στίχους που μόνο άνθρωποι συμπιλωμένοι με όσα και πέτρα θα μπορούσαν να λυγίσουν, έχουν τη δύναμη να χαράξουν στο χαρτί. Τα τραγούδια του υμνούν τη φύση, εκφράζουν τη λατρεία του για τα παιδιά, μιλούν για τον έρωτα, αλλά ξεδιπλώνουν την τραγωδία της πατρίδας μας, κάποια τ’ αφιερώνει στις τρισχαριτωμένες ανιψιούλες του και άλλα μιλούν για τη ζωή του και την πίστη του στην Παντοδυναμία του Θεού. Αγαπημένοι του συνεργάτες τα ερμηνεύουν με τον ιδιαίτερο του τρόπο ο καθένας, ανάμεσά τους και η Χριστίνα Παυλίδου που στα λόγια που του απευθύνει και στο τραγούδι του που εκτελεί είναι έκδηλη η συγκίνησή της όπως άλλωστε συμβαίνει και μ’ εκείνον τον υπέροχο ερμηνευτή, τον Δημήτρη Φανή με τη διάχυτη ευαισθησία, τη γλυκύτητα και την αισθαντικότητα του. Όλοι οι συντελεστές, άξιοι συγχαρητηρίων. Το πρόγραμμα κλείνει με το αριστουργηματικό «Σ’ ένα κομπιούτερ» τραγουδημένο από το Στέλιο, όπου η μελωδικότητα φωνή του αγκαλιάζει τους μοναδικούς στίχους του πατέρα του.

*Σ’ ένα κομπιούτερ ζωγραφίζω την ψυχή μου
Και τη μοιράζω σε ανατολή και δύση
Σας αγαπώ που τραγουδήσατε μαζί μου
Και δεν αφήσατε το όνειρο να σβήσει...*

Πώς να σβήσει Στέλιο, όταν σε μια συμβολή των οδών «Κασταλίας και Σειρήνων», στο σπίτι σου, στους χώρους του περιφέρεται η ένσαρκη παρουσία του Καλού, η υπέροχη Αγλαΐα Πισή, η λατρεμένη από τους μαθητές της φιλόλογος, η αφοσιωμένη συνοδοιπόρος του Κλείτου, η μητέρα σου... Φεύγοντας από το Θέατρο την ασπάζω θερμά και της δήλωσα σεμνά πως κάποτε τη θαύμαζα, τώρα όμως τη ζηλεύω... Τη ζηλεύω που μέσα από τις συγκεκριμένες συνθήκες κατάφερε να σφυρηλατήσει στον Στέλιο χαρακτήρα ατσάλινο και να του σμιλέψει μια ψυχή όλο κάλλος. Τη ζηλεύω που μέσα στο σπίτι της βασιλεύει η ζεστασιά, η αγάπη και η πληρότητα. Τη θαυμάζω για την ευγενική, διακριτική παρουσία της και τη μακαρίζω για τη σφραγίδα δωρεάς που κοσμεί το χαμόγελό της...

Απόψε, Στέλιο, θα κοιμηθώ καλύτερος άνθρωπος από ψες, εξαγνισμένος, με όραση διαυγή και πνεύμα νηφάλιο. Απόψε δεν θα σφαδάζουν τον ύπνο μου τα μηδαμινά και τ’ ανάξια. Δεν θα μεριμνήσω για όσα με παρασέρνουνε στη δίνη τους. Απόψε, κάρη σε σένα Στέλιο και το μέγα δίδαγμά σου, μόνο θα προσευχηθώ, για σένα, για μένα και για τον κόσμο ολόκληρο. Καληνύχτα...

Η Μιρέττα Σταυρινίδου είναι φιλόλογος